

♪ TITELSONG ¹
(*Los te beluisteren*)

I. LIORA

De ochtend begon zo voortreffelijk. Ruim voordat de koopmannen van Zalacar hun deuren openden en de hoofdstraat van de burcht volstroomde met reizigers, glipte Liora Benali ongezien door de achterdeur van Zoja Sabri's potsierlijke residentie. Zoals altijd ontving de half-Severijnse troubadour haar met open armen. Dat het onderricht van de dochter van Nisan Benali in het diepste geheim moet plaatsvinden, neemt de luitspeler op de koop toe. Ruw talent komt zelden voor in dit gedeelte van de Negen Verenigde Rijken. Helaas is Zalacar de afgelopen zomers afgegleden naar een plek waar iedere vorm van kunst als minderwaardig wordt beschouwd. De lessen die Liora volgt, zijn dan ook niet zonder risico. Als bekend zou worden dat de laatste telg van Huis Benali zich zou verlagen tot het ambacht van vermaak zou zelfs de bescherming van het paleis Zoja niet kunnen behoeden voor de furie van Nisan Benali. Met Liora's vader valt niet te spotten. De machtigste koopman van de burcht staat op het punt het contract van zijn leven te tekenen en kan zich geen enkele tegenslag permitteren. Het interesseert Zoja geen zier. Zoals altijd legt hij zijn leerling het vuur na aan de schenen, al kan hij dit keer zijn bewondering niet verbergen. Sinds ze zichzelf kan

¹ ♪ *Anastacia – Dream On*

begeleiden klinkt haar zang als een frisse ochtendbries op een warme zomerdag. De tijd vliegt dan ook voorbij. Nadat hij ademloos geluisterd heeft, staat hij op en klapt in zijn handen.

“Voortreffelijk, vrouwe Benali. Een vrouwelijke troubadour die haar eigen liedjes schrijft, is uniek in mijn vakgebied. Men zou uw naam moeten aanbidden in plaats van de mijne te scanderen. Nog even en u kunt zonder mij.”

Schuchter laat Liora haar hand op de snaren rusten.

“Ervaring komt met de manen, heer Sabri.”

“Twijfel nooit aan uw bekwaamheid,” stelt de halfbloed Severijn met ferme stem en gaat, wanneer hij ziet dat Liora haar ogen neerslaat, op het puntje van zijn stoel zitten. “Geef het tijd. Wellicht bestaat er een mogelijkheid die u nu nog niet kunt zien. Laten wij deze les met een goed gevoel afsluiten. Is uw laatste creatie al af?”

Schoorvoetend knikt Liora hem toe. Of haar leermeester het wil horen, valt te betwijfelen. Ze zou moeten vergeten dat ze het überhaupt schreef. Toch zet ze haar vingers tegen de snaren en begint te spelen. Al bij de derde regel weet ze dat haar voorgevoel klopt. Zoja’s gezicht verandert in een zure pruim. Met een steeds diepere frons tussen zijn wenkbrauwen heeft hij het respect te wachten tot het einde van het refrein voor hij haar sommeert te stoppen.

“Je weet wat ik ga zeggen,” klinkt het nors.

Liora slaakt een diepe zucht.

“Ongeschikt.”

“Dit keer is het wel meer dan dat,” reageert de troubadour. “Als Rufaro Trogir deze woorden hoort, kan hij je oppakken voor opruiing.”

Hoofdschuddend staat Liora op. Zelfs voor de waarheid gelden tegenwoordig regels.

“Beloof het me,” dringt Sabri aan. “Schrijf liedjes over de zon, de burcht en de liefde, maar houd je verre van politiek en de keuzes die onze superior maakt.”

“Dit lied is geen aanklacht tegen ...”

“Dat is het wel,” onderbreekt hij haar. “Jij weet net zo goed als ik dat zelfs de naam van je vader je hier niet kan beschermen. En nu wegwezen, voordat iemand je mist.”

Teleurgesteld geeft Liora hem zijn luit terug en verlaat via de bediendenuitgang de residentie. Verscholen onder het afdak blijft ze in gedachten verzonken staan. Ze weet dat Zoja gelijk heeft. Rufaro Trogir is de Qa'id van Zalacar, aanvoerder van de beruchte Azisijnse ruitery. Hij staat bekend als een man zonder genade. Toch overweegt ze geen moment de tekst van het lied te verbranden. Hoewel alles wat ze creëert in haar hoofd verankerd ligt, is haar liedjeskoker samen met de ring van haar moeder haar belangrijkste bezit. Na een diepe zucht verbergt ze haar donkere lokken onder een omslagdoek en werpt een blik richting de hemel. De vloek die haar keel verlaat, past niet bij de vrouw die haar vrienden gewend zijn te zien. Het bezoek aan Zoja heeft te lang geduurd. Kwaad op haar eigen onoplettendheid bereikt ze via een smalle steeg de hoofdstraat van de burcht; op dit tijdstip het epicentrum van bedrijvigheid. Zodra de zon begint te zakken, verlaat de elite de Zalacarse theehuizen. Vrouwen die roddelen, kakelen en vragen stellen waar Liora geen antwoord op heeft. Slim gebruikmakend van de luifels schiet ze zo vlug als ze kan tussen het winkelende publiek door en weet net op tijd haar rug naar twee ruiters te keren. Met gebogen hoofd haast ze zich richting het plein. Nog vier straten. Dan is ze het paleis gepasseerd en verdwijnt de drukte. Van de vier straten redt ze er drie. De reden van haar ontdekking komt van een hooggeplaatste spoorzoeker. De man van Zidàc leidt druk gebarend zijn entourage rond en loopt pardoos tegen haar aan. De scheldkanonnade die volgt, wordt opgemerkt door twee vrouwen aan de overzijde van de hoofdstraat.

“Kijk Nia, daar loopt de dochter van Benali!” roept de luidruch-